

[Arne Bjerregaard]

staten jo dog den fordel, at den får pengene ind tidligere og får en rentefordel deraf.

Jeg tror ikke, at udnyttelsen bliver så stor, som hr. Lykketoft og andre vil gøre den til. I alt fald har vi ikke fundet en bedre måde at løse det på end den, der er foreslået, og derfor kan vi acceptere forslaget, som det foreligger.

Lad mig sige indledningsvis om lovforslag nr. L 208 om den tvungne opsparing, hvor der tilsyneladende har været en vis interesse om min person, at undertiden må man lade sig presse til at handle mod sin samvittighed i enkeltsager, fordi man ikke er herre over de handlinger, andre vil foretage som reaktion mod én, hvis man i den øjeblikkelige situation ikke handler imod sin overbevisning, hvis man ellers ville forstå det.

Jeg er ikke tungen på vægtskålen i denne sag, men alligevel må jeg som medlem vurdere, hvorledes jeg ville handle, hvis jeg var tungen på vægtskålen, hvorledes ville jeg stemme, hvis jeg med min stemme ville kaste landet ud i en valgsituation, hvad jeg ingenlunde tror.

Hvis jeg ville det, hvordan ville jeg så stemme? Ville jeg så tage hensyn til det samvittighedsmæssige på det specielle område eller til helheden? Dér er jeg nødt til at sige, at jeg nok i den givne situation ville sige nej, fordi det ville kaste landet ud i et kaos – der kan såmænd blive kaos nok endda. Ud fra dette må jeg vurdere også de andre medlemmers synspunkter, de andre medlemmers mulighed for at stemme, for når jeg ikke er tungen på vægtskålen, så kan jeg stemme vederlagsfrit. Det koster mig ikke noget, det påvirker nemlig ikke udfaldet. Det ville være det letteste for mig. Det ville måske også være det rigtigste.

Dér er det, jeg spørger: ville det være det hæderlige, for mange andre i tinget har i den seneste tid givet udtryk for, at de er enige i mine synspunkter? Men så stiller jeg dem i den situation, at de ikke kan følge mig, for så ville de være udslagsgivende, og så kunne jeg alene stå med de rene hænder. Det havde været behageligt. Altså ved at stemme imod forslaget ville jeg måske komme til at træde på de medlemmer i forskellige lejre, som er enige med mig, og så ville jeg blokere for det, jeg føler der er mulighed for i øjeblikket: at fastholde tilsagnet om, at vi i alt fald i fremtiden må undgå, at vi nok en gang ram-

mer familien centralt, og at man ødelægger muligheden for med disse medlemmer at få en sådan fremtidig beskatning, at vi ikke herinde i fremtiden skal lave økonomiske sanktioner eller det modsatte imod familien, hvis familien ikke indretter sig på den måde, som vi herinde ønsker af en eller anden ideologisk årsag. Altså simpelt hen at give familien frihed til at vælge sin egen livsform, uden at der skal være nogen økonomiske sanktioner imod den gennem skatten eller sociallovgivningen osv.

Det er min tro, at det i erkendelse af nødvendigheden af disse ændringer af tingene, og af, at der nu er sat fokus på uretfærdigheden, og de tilkendegivelser, der er kommet fra mangfoldige, vil udmønte sig i den kommende skattelovgivning. På den baggrund må jeg sige, at for en gangs skyld bøjer jeg mig og siger, at jeg ikke vil provokere mine meningsfæller i dette ting og dermed forskertse fremtidens muligheder for at få en skattelovgivning, som tilgodeser netop det, som jeg ønsker. Derfor må jeg stemme for forslaget, selv om jeg vedstår hvert et ord af det, jeg sagde ved første behandling.

Lad mig sige til hr. Rahbæk Møller, der sagde, at jeg er blevet trynet, at jeg lader mig almindeligvis ikke tryne; det er mit ambitionsniveau for lavt til. Jeg hører ikke til dem, der, havde jeg nær sagt, følger den Poul Møllerske bolsjedåseuddeling. Det interesserer mig ikke så forfærdelig meget. Det, der interesserer mig, er: hvorledes får man de ideer, man har, igennem? Jeg noterer, at muligheden for at få dem igennem er større på denne måde, for hvis jeg stemte imod, ville forslaget stadig væk være der, men jeg ville ødelægge muligheden for samarbejde med de progressive kræfter på dette område.

Det være nok.

Hr. Bernhard Baunsgaard var inde på husstandsindkomsten, men sagde, at det ville han overlade til fru Aase Olesen, så jeg kan ikke svare på, hvilken modstand der skulle være imod dette.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

I denne omgang skal jeg blot spørge hr. Arne Bjerregaard: vil alle kristeligt folkepartis gruppemedlemmer stemme for forslaget,